

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 147 stemmer; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Lovforslaget vil nu blive indstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Eneste behandling af indstilling fra udvalget for forretningsordenen angående folketings samtykke i henhold til grundlovens § 57. (Lene Bro).

Indstillingen (Andre selvstændige forslag nr. V) findes i tillæg B. sp. 23 i betænkning fra udvalget for forretningsordenen.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Udvalgets indstilling

vedtoges enstemmigt med 148 stemmer.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Der vil nu blive givet justitsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om boligministerens redegørelse af 7. november 1972.

(Redegørelsen (nr. III) findes i tidenden sp. 841).

Svend Jakobsen: På socialdemokratiets vegne vil jeg gerne sige tak til boligministeren for redegørelsen af 7. d.m., en redegørelse, der præcist opridser baggrunden for og redegør for indholdet af den bekendtgørelse, der er den egentlige baggrund for denne debat. Det har vist sig, at der var godt behov for denne redegørelse, for når man læser

ministerens bekendtgørelse og medfølgende cirkulære af 30. oktober 1972 og sammenholder det med den reaktion, det har affødt, kommer man uvilkårligt til at tænke på historien om fjeren, der blev til 5 høns. Jeg vil gerne sige, at sammenligningen halter derved, at fjeren var og blev ubetydelig, hvorimod ministerens bekendtgørelse kan få betydning, nemlig hvis vore arbejdskraft- og materialeressourcer ikke kan opfylde alle ønsker om bygge- og anlægsvirksomhed. Jeg synes, det er væsentligt at slå fast, at bekendtgørelsen principielt kun får betydning, hvis der ikke er arbejdskraft- og materialeressourcer til det byggeri, der ønskes igangsat.

Den stærke reaktion på bekendtgørelsen kan selvfølgelig skyldes, at man går ind for det synspunkt, at intet må genere kræfternes frie spil i samfundet. Jeg har dog ikke indtryk af, at nogen af de politiske partier, der er repræsenteret i denne sal, vil fastholde et sådant standpunkt ubetinget.

Jeg vil gerne om administrationen af bekendtgørelsen sige, at vi i mit parti er meget tilfredse med, at den er lagt ud til kommunalbestyrelserne, der skal administrere i samvirke med arbejdsformidlingskontorerne og de amtslige arbejdsmarkedsnævn. Alternativet havde jo været en central styring fra boligministeriets side. Det er vor opfattelse, at den valgte decentralisering begrænser den administrative opgave og dermed de administrative omkostninger til et minimum. Hovedstadsområdet er jo specielt, dels derved at adskillige kommuner danner et sammenhængende bysamfund, dels derved at hovedstadsregionen i udpræget grad danner et fælles arbejdsmarked. Det er på denne baggrund, man må vurdere bekendtgørelsens bestemmelse om, at det i dette område ikke er den enkelte kommunalbestyrelse, der skal tage stilling til, om der er arbejdskraft- og materialeressourcer til en særlig ekspansion, men at dette skal ske i samvirke med boligministeriet.

Af boligministerens redegørelse fremgik, at der er basis for at bevilge igangsættelser ud over dem, hovedstadsområdets kommuner i medfør af bekendtgørelsen kan bevilge umiddelbart, og jeg vil i den forbindelse gerne spørge boligministeren, om det er hans hensigt at bevilge disse yderligere igangsættelser i form af kvoter til de berørte